

vědoma, že svou funkci převzala jen pro účely exekučního řízení, a proto ani nemohla mít při krmení a opatrování dobytčat úmysl, že tak činí proto, aby požadovala za to náhradu od někoho jiného než od vymáhajícího věřitele.

Užití §§ 1035 a 1037 obč. zák. jest mimo to vyloučeno i proto, že žalobkyně nejednala svémocně a bez příkazu, nýbrž na základě soudního zmocnění, a z téhož důvodu nelze užítí na souzený případ ani obdobně předpisů §§ 331, 332, 336 obč. zák.

Není správný žalobkynin názor, že jí podle § 471 obč. zák. přísluší zadržovací právo k teleti (jalovici), které má dosud u sebe. Neboť usnesením okresního soudu ze dne 17. října 1935, č. j. E 1055/35-8, byla zrušena exekuce stran oné jalovice, a byly poté usnesením exekučního soudu ze dne 27. října 1935, č. j. E 1055/35-19, stanoveny útraty za úschovné za obě krávy a jednu jalovici za celou dobu uschovací; o tom byl uvědoměn i vymáhající věřitel i žalobkyně Františka H. a usnesení to se stalo pravoplatným. Věděla tedy žalobkyně o skončení poměru uschovacího i o odměně za svou činnost — vykonanou jenom pro účely exekuční a pro strany zúčastněné na exekučním řízení — a byla povinna uposlechnouti pravoplatného příkazu soudu a vrátiti tele (jalovici). Neučinila-li tak, jednala svémocně, na své vlastní nebezpečí a nemůže požadovati náhradu nákladů tím jí vzešlých (§ 1440, odst. 2, obč. zák.).

Čís. 16670.

Pachtovní smlouva nepozbývá zcizením propachtované věci své účinnosti v celém rozsahu. Pachtýř neužívá spachtované věci po jejím zcizení vůči novému vlastníku bez právního důvodu.

Poměr mezi vypověděným pachtýřem a novým vlastníkem se řídí co do placení pachtovného a vrácení pachtované věci podle pachtovní smlouvy sjednané mezi pachtýřem a zcizitelem propachtované věci.

(Rczh. ze dne 26. ledna 1938, Rv I 1666/36.)

Pachtovní smlouvou ze dne 14. listopadu 1932, sjednanou mezi předchůdci žalobce ve vlastnictví usedlostí č. p. 72 v M. T., spachtovali žalovaní uvedenou usedlost s pozemky na dobu 6 let do 1. října 1938. V dotčené smlouvě převzali žalovaní různé závazky. Notářským spisem ze dne 2. prosince 1938 nabyl propachtované nemovitosti žalobce, který dal žalovaným výpověď z pachtovního poměru. Tvrdě, že žalovaní v říjnu 1934 sice vyklidili spachtovanou nemovitost, že však nesplnili závazky převzaté pachtovní smlouvou, domáhá se žalobce na žalovaných zaplacení 4.083 Kč s přísl. Soud první stolice uznal zčásti podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu zcela.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání žalovaných dále jednal a znova rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud odepřel žalobci aktivní oprávnění k žalobě proto, že žalovaní uzavřeli pachtovní smlouvu s Josefem, Annou a Františkem M., od nichž žalobce propachtované nemovitosti dne 2. listopadu 1933 koupil.

Zákon uvádí sice zcizení jako způsob rozvázání poměru nájemního (viz nadpis před § 1112 obč. zák.), avšak z předpisů §§ 1120 a 1121 obč. zák. je patrné, že právní následek zcizení propachtované nemovitosti nejde tak daleko, že by pachtovní smlouva, sjednaná mezi zcizitelem nemovitosti a pachtýřem, pozbyla zcizením účinnosti v celém rozsahu, takže by pachtýř po zcizení užíval pachtovaných nemovitostí vůči novému vlastníkovi bez právního důvodu. Kupiteli propachtovaných nemovitostí není zabráněno, aby vstoupil do pachtovní smlouvy, zcizitelem sjednané, má však právo dáti pachtýři náležitou výpověď (§ 1120 obč. zák.). Užije-li nový vlastník tohoto oprávnění, nelze z toho — jak míní odvolací soud — usuzovati, že pachtovní smlouvu neuznal a že proto závazky pachtýře z pověděné pachtovní smlouvy jsou po právu jen vůči propachtovatelům. Ze skutečnosti, že zákon přiznává novému vlastníkovi právo výpovědi s omezením na zákonné výpovědní lhůty (viz rozh. č. 5986 Sb. n. s.), jest dovoditi, že zcizením nepozbyla pachtovní smlouva v celém rozsahu své účinnosti, nýbrž že poměr mezi vypověděným pachtýřem a novým vlastníkem co do placení pachtovného (viz §§ 1050, 1066 obč. zák.) a vrácení propachtovaných nemovitostí (viz § 1109 obč. zák.) jest posuzovati podle podmínek pachtovní smlouvy, kterou sjednal zcizitel nemovitostí s pachtýřem.

Poněvadž se odvolací soud omezil na řešení otázky aktivního oprávnění k žalobě a nevypořádal se s námitkami, které uplatňoval odvolatel také s hlediska kusosti řízení a nesprávného posouzení věci po stránce skutkové, bylo dovolání vyhověti a usnésti se, jak svrchu uvedeno.

Čís. 16671.

Držitelem díla ve smyslu § 1319 obč. zák. jest ten, kdo jest s to, aby se včas postaral o odvrácení nebezpečí z díla hrozícího. Takovýmto držitelem jest ten, komu vlastník pískoviště přenechal smlouvu těžení písku na vlastní vrub a účet provozovatele. Nezáleží na tom, zda vlastník pískoviště opominul ohlásiti těžení písku jinou osobou živnostenskému úřadu.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1938, Rv I 2502/36.)

Srov. rozh. č. 16068 Sb. n. s.

Žalobkyně, která byla zraněna při sesutí pískové stěny v pískovišti, jehož spoluvlastníky jsou žalovaní František S. a Jan B. a v němž kopal písek spolužalovaný František W., se na všech třech domáhá 19.172 Kč